

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lutego 2015 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze V Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Karolina Krzemińska
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Linde

po rozpoznaniu w dniu 4 lutego 2015 r. w Jeleniej Górze

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. G.

przeciwko: K. S.

o zapłatę kwoty 10.217,49 zł

I. uchyła w całości wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Płocku V Wydziału Gospodarczego z dnia 28.02.2014 r. sygn. akt VGC 547/13 i powództwo oddala;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 2.400,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powód P. G. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) wystąpił z powództwem do Sądu Rejonowego w Płocku przeciwko K. S. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) domagając się zasądzenia kwoty 10.217,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 05.04.2013r. do dnia zapłaty, a także zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że powód wykonał na rzecz pozwanej usługę transportową, za którą wystawił faktury vat nr: (...), której termin zapłaty upływał w dniu 18.10.2011r., (...) – płatną do dnia 23.11.2011r. oraz (...) – płatną do dnia 25.11.2011r. W dniu 14.03.2012r. pozwana wpłaciła przelewem kwotę 720,40 euro. Pozostałej kwoty nie zapłaciła pomimo wezwania. Powód dochodzi z tytułu:

- faktury vat (...) – kwoty 3.936,00 zł oraz skapitalizowanych odsetek od tej kwoty za okres od 19.10.2011r. do 05.04.2013r. w wysokości 748,59 zł,

- faktury vat nr (...) – kwoty 1.100 euro oraz odsetek ustawowych od kwoty 1.020,90 euro od dnia 23.11.2011r. do 13.03.2012r. w wysokości 40,72 euro, od kwoty 799,50 euro od dnia 25.11.2011r. do dnia 13.03.2012r. – 31,32 euro oraz od kwoty 1.100 euro od dnia 14.03.2012r. do dnia 05.04.2013r. – 151,62 euro, tj. odsetek w łącznej wysokości 223,66 euro, co łącznie stanowi kwotę 1.323,66 euro, która przeliczona na złote polskie wg kursu z dnia 04.04.2012r. (4,18 zł) wynosi 5.532,90 zł.

Wyrokiem zaocznym z dnia 28.02.2014r. w sprawie o sygn.. akt VGC 547/13 Sąd Rejonowy w Płocku w punkcie I zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.217,49 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 1.683,49 zł od dnia 10.04.2013r. do dnia zapłaty, 8.534,00 zł od dnia 05.04.2013r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.930,00 zł tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 2.417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, oddalając powództwo w pozostałym zakresie w punkcie II, zaś w punkcie III nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności (k 35).

Od powyższego wyroku pozwana wniosła sprzeciw zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że powód nie wykonał zlecenia spedycyjnego nr (...) zgodnie z zawartą umową, tj. znacznie spóźnił się z załadunkiem towaru oraz spowodował czterodniowe opóźnienie w dostarczeniu towaru do klienta, co skutkowało naliczeniem wobec niego kary umownej w wysokości 2.500 euro. Pozwana wystosowała notę obciążeniową nr (...), w której wskazała przyczyny naliczenia kary umownej oraz jej wysokość. W dniu 23.09.2011r. kontrahent pozwanej – firma, w której powód miał dokonać załadunku - zażądała od pozwanej zapłaty 6.000 euro za opóźnienie wynikłe z winy powoda. W dniu 04.02.2014r. pozwana złożyła powodowi oświadczenie o potrąceniu wierzytelności dochodzonej w niniejszym procesie z należnością pozwanej względem powoda z tytułu kary umownej za nienależyte wykonanie zlecenia nr 123/09/2011r. oraz wezwała powoda do zapłaty różnicy między wierzytelnością pozwanej a potrąconą wierzytelnością powoda. Pełnomocnik pozwanej podniósł procesowy zarzut potrącenia wzajemnych wierzytelności a nadto zarzut niewłaściwości miejscowej sądu (k.42-43).

Postanowieniem z dnia 29.04.2014r. Sąd Rejonowy w Płocku stwierdził swą niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał do rozpoznania tutejszemu sądowi (k.95 akt).

Postanowieniem z dnia 02.07.2014r., uwzględniając wniosek pozwanej złożony w sprzeciwie od wyroku zaocznego, Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze zawiesił rygor natychmiastowej wykonalności nadany w/w wyrokowi zaocznemu (k. 107 akt).

W piśmie z dnia 6.10.2014r. pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych pozvem powołując się na treść art. 32 Konwencji CMR (k.118 akt)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16.09.2011r. pozwana K. S. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej zleciła powodowi trudniącemu się m.in. transportem drogowym towarów wykonanie usługi transportowej na trasie J. (Czechy) – S., W., R. (Polska). Kwotę wynagrodzenia strony określiły na 830 euro all in.

Za wykonanie powyższej usługi powód w dniu 28.09.2011r. wystawił fakturę vat nr (...) na kwotę 1.020,90 euro (830 euro netto) płatną w terminie 55 dni.

okoliczności niesporne

a nadto

dowody: - zaświadczenie o wpisie do EDG powoda – k. 10 akt

- wydruk z CEIDG pozwanej – k. 11 akt

- zlecenie spedycyjne nr (...) – k. 154 akt,

- dokument CMR – k. 155,157 akt

- faktura vat – k. 5 akt

W dniu 22.09.2011r. pozwana K. S. zleciła powodowi wykonanie kolejnej usługi transportowej na trasie Z. (Słowacja) – Ł. (Polska). Kwotę wynagrodzenia strony określiły na 650 euro all in.

Za wykonanie powyższej usługi powód w dniu 30.09.2011r. wystawił fakturę vat nr (...) na kwotę 799,50 euro (650 euro netto) płatną w terminie 55 dni.

okoliczności niesporne

a nadto

dowody: - faktura vat – k. 6 akt,

- zlecenie spedycyjne nr (...) – k. 144 akt,

- dokument CMR – k. 152 akt

Powód P. G. na zlecenie pozwanej K. S. wykonał również w dniach 9.10.2011r. oraz 10.10.2011r. usługę przewozu towarów z miejscowości C. do miejscowości W. (obie na terenie Polski) Wysokość wynagrodzenia za wykonanie każdego z przewozów strony określiły na kwotę 1.600 zł netto.

Za wykonanie w/w usług powód w dniu 18.10.2011r. wystawił fakturę vat nr (...) na łączną kwotę 3.936 zł brutto (3.200 zł netto), której termin płatności upływał w dniu 18.10.2011r.

okoliczności niesporne

a nadto

dowody: - faktura vat – k. 4 akt

- dokumenty przewozowe – k. 138-142 akt

W dniu 29.09.2011r. pozwana wystawiła notę obciążeniową nr (...) na kwotę 2.500 euro tytułem kary umownej za nieterminową realizację przez powoda zlecenia spedycyjnego nr (...). Wskazała, iż powyższa kwota zostanie odliczona z jej zobowiązania względem powoda.

dowód: - nota obciążeniowa nr (...) – k. 49 akt,

W dniu 14.03.2012r. pozwana wpłaciła na rzecz powoda kwotę 720,40 euro, w tytule przelewu wskazując, iż stanowi ona zapłatę na poczet f-r vat nr (...) oraz (...) pomniejszonych o kwotę wynikającą z noty obciążeniowej (...).

okoliczności niesporne

a nadto

dowód: - potwierdzenie przelewu – k. 7 akt

Pismem z dnia 07.09.2012r., nadanym w tym samym dniu, powód wezwał pozwaną do zapłaty należności wynikającej z faktury vat nr (...) oraz pozostałych do zapłaty kwot wynikających z faktur vat nr (...).

okoliczności niesporne

a nadto

dowód: - wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania –

k. 8-9 akt

W piśmie z dnia 04.02.2014r. pozwana złożyła powodowi oświadczenie o potrąceniu przysługującej mu wierzytelności dochodzonej w toku niniejszego postępowania z wierzytelnością pozwanej z tytułu kary umownej w związku z naruszeniem warunków wykonania zlecenia spedycyjnego nr (...). Pismem z tego samego dnia wezwała go również do zapłaty kwoty 810,76 zł z tytułu noty obciążeniowej.

dowód: - oświadczenie o potrąceniu z dnia 04.02.2014r. – k. 50

akt,

- wezwanie do zapłaty z dnia 04.02.2014r. – k. 52 akt

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na przedawnienie roszczeń dochodzonych pozwem.

W przedmiotowej sprawie powód dochodził wynagrodzenia za wykonanie na rzecz pozwanej czterech usług transportu towarów, przy czym dwie z nich dotyczyły transportu międzynarodowego na trasach J. (Czechy) - Polska i Z. (Słowacja) – Polska (roszczenia objęte fakturami vat nr (...)), zaś dwie pozostałe, co strony zgodnie przyznały, realizowane były wyłącznie na terenie Polski - z miejscowości C. do miejscowości W. (roszczenie objęte fakturą vat nr (...)).

W ocenie Sądu każda z w/w umów była umową przewozu, gdyż charakter czynności wskazanych w zleceniach spedycyjnych wskazywał na to, że usługa powoda polegała jedynie na wykonaniu przewozu towarów. Nie wskazano w nim bowiem dodatkowych usług związanych z przewozem, wskazujących na zawarcie umowy spedycji (por. wyrok SN z dnia 06.10.2004 r., sygn. akt I CK 199/04).

Powyższa okoliczność determinowała reżim prawny, który znajdował zastosowanie do każdej z w/w umów. O ile bowiem umowy dotyczące wykonania usług transportowych na terenie Polski podlegały przepisom ustawy z dnia 15 listopada 1984r. Prawo przewozowe (Dz.U. z 2012r. poz.1173 ze zm.) oraz uzupełniająco przepisom kodeksu cywilnego (art.775 kc.), o tyle do umów dotyczących przewozu na trasach międzynarodowych znajdowała zastosowanie Konwencja o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzona w Genewie dnia 19 maja 1956 r. (Dz.U. z 1962 r. Nr 49 poz. 238 - załącznik).

Zgodnie bowiem z art. 1 ust. 1 w/w konwencji znajduje ona zastosowanie do wszelkich umów o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. Zarówno Rzeczpospolita Polska jak i Republika Czeska oraz Słowacka są zaś umawiającymi się stronami tej konwencji. Jedynie uzupełniająco zatem do umów tych znajdowały zastosowanie przepisy Prawa przewozowego, które ma zastosowanie do przewozów międzynarodowych tylko wówczas, gdy umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej.

Dokonując ustaleń faktycznych w przedmiotowej sprawie sąd oparł się na dowodach z dokumentów przedłożonych przez strony (za wyjątkiem zlecenia spedycyjnego nr (...)) albowiem ich wiarygodność nie była przez żadną z nich kwestionowana. Odnośnie zaś wymienionego zlecenia, to sąd nie poczynił na jego podstawie ustaleń faktycznych albowiem przyjął, że nie mogło być ono podstawą do wykonania przez powoda usług przewozowych na trasie C. – W. w dniach 9 i 10 października 2011r., skoro przewidywało ono rozładunek w dniu 16.09.2011r. Należy przy tym podkreślić, że pozwana nie podnosiła aby usługa wykonania została przez powoda z opóźnieniem (zarzut ten dotyczył jedynie usługi na trasie Czechy – Polska) a powód na rozprawie w dniu 04.02.2015r. wskazał, iż podstawą do wykonania tej usługi były zlecenia telefoniczne. Tym samym Sąd uznał, iż pozwana nie wykazała aby przedłożone przez nią zlecenie spedycyjne nr (...) dotyczyło roszczeń dochodzonych w przedmiotowym postępowaniu.

W przedmiotowej sprawie niespornym było natomiast, iż strony zawarły umowę w oparciu o treść zleceń spedycyjnych o nr (...) z dnia 16.09.2011r. na trasie J. (Czechy) Polska oraz nr (...) z dnia 22.09.2011r. na trasie Z. (Słowacja) Polska. Należności za wykonanie tej umowy powód dochodził odpowiednio na podstawie **faktur vat nr (...)**.

Zgodnie z art. 32 ust. 1 zd. 1 i 3 Konwencji CMR Roszczenia, które mogą wyniknąć z przewozów podlegających niniejszej Konwencji, przedawniają się po upływie jednego roku. Przedawnienie biegnie:

- a) w przypadkach częściowego zaginięcia, uszkodzenia lub opóźnienia dostawy - począwszy od dnia wydania;
- b) w przypadkach całkowitego zaginięcia - począwszy od trzydziestego dnia po upływie umówionego terminu dostawy, albo, jeżeli termin nie był umówiony - począwszy od sześćdziesiątego dnia po przyjęciu towaru przez przewoźnika;
- c) we wszystkich innych przypadkach (tak jak w zakresie niniejszej sprawy dot. roszczenia o zapłatę) - począwszy od upływu trzymiesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy przewozu.

Dnia, wskazanego wyżej, jako wyjściowy dla biegu przedawnienia, nie wlicza się do terminu przedawnienia.

Zgodnie zaś z ust. 2 i 3 art.32 Konwencji CMR reklamacja pisemna zawieszka przedawnienie aż do dnia, w którym przewoźnik na piśmie odrzuci reklamację i zwróci załączone do niej dokumenty. W razie częściowego przyjęcia reklamacji bieg przedawnienia wznawia się tylko dla tej części reklamacji, która pozostaje sporną. Dowód otrzymania reklamacji lub odpowiedzi na nią oraz zwrotu jej załączników ciąży na stronie, która się powołuje na ten fakt. Reklamacje późniejsze w tym samym przedmiocie nie zawieszają przedawnienia (art.32 ust. 2).

Z zastrzeżeniem postanowień ustępu 2, zawieszenie przedawnienia normują przepisy prawa obowiązującego sąd rozpatrujący sprawę. To samo dotyczy przerwania biegu przedawnienia (art.32 ust.3).

Z powyższej regulacji wynika, iż w przypadku roszczeń o zapłatę przewoźnego (frachtu) za przewóz międzynarodowy inaczej niż jest to uregulowane Prawie przewozowym początek biegu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym upłynęły trzy miesiące od daty zawarcia umowy przewozu.

Umowa przewozu jest umową konsensualną. Do jej zawarcia dochodzi więc w momencie przyjęcia oferty zawarcia takiej umowy zawartej w „zleceniu transportowym” (nazwanym w tej sprawie zleceniem spedycyjnym). Datą tą jest z reguły data wystawienia zlecenia transportowego, albowiem sądowi z urzędu wiadomym jest, iż praktyką w stosunkach gospodarczych w zakresie usług transportowych jest przekazywanie zleceń za pomocą środków bezpośredniego porozumiewania się na odległość (fax, mail). Zatem od dat wskazanych w zleceniach spedycyjnych nr (...) oraz nr (...) należało liczyć upływ trzymiesięcznego terminu po upływie którego następował początek biegu terminu przedawnienia.

I tak w przypadku zlecenia spedycyjnego nr:

- (...) – umowę zawarto w dniu 16.09.2011r., przedawnienie rozpoczęło więc bieg w dniu 17.12.2011r. (po upływie 3 miesięcy od dnia 17.09.2011r.),
- (...) – umowę zawarto w dniu 22.09.2011r., przedawnienie rozpoczęło więc bieg w dniu 23.12.2011r. (po upływie 3 miesięcy od dnia 23.09.2011r.),

Z kolei jak wynika z treści art. 32 ust.2 i 3 konwencji CMR można wyodrębnić dwa źródła zawieszenia biegu przedawnienia: opisany w ust. 2 tego przepisu oraz w art. 77 ust. 4 w zw. z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 15.11.1984 r. Prawo przewozowe. Ustawa ta znajduje bowiem pierwszeństwo przed uregulowaniami Kodeksu Cywilnego, jako lex specialis.

Stosownie do treści przepisu art. 77 ust. 4 Prawa przewozowego bieg przedawnienia zawieszka się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i

zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

W myśl zaś art.75 ust. 1 i 2 Prawa przewozowego „dochodzenie roszczeń w postępowaniu sądowym na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przysługuje uprawnionemu po bezskutecznym wyczerpaniu drogi reklamacji, przewoźnikowi zaś - po bezskutecznym wezwaniu zobowiązanego do zapłaty. Zaś reklamacje lub wezwanie do zapłaty uważa się za bezskuteczne, jeżeli dłużnik nie zapłacił dochodzonych należności w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia reklamacji lub wezwania do zapłaty.

W ocenie Sądu w tym przypadku (roszczenia o zapłatę za wykonanie przewozu międzynarodowego) zarówno reklamacja, jak i wezwanie do zapłaty zostały zrównane w skutkach. Zatem przypadku wezwania do zapłaty przez przewoźnika, bieg przedawnienia jego roszczeń o zapłatę frachtu ulega zawieszeniu na czas udzielenia odpowiedzi na wezwanie do zapłaty, liczony od daty doręczenia wezwania, lecz na okres nie dłuższy niż trzy miesiące. Stanowisko to znajduje również oparcie w utrwalonym orzecznictwie oraz poglądach doktryny i piśmiennictwa (por. Zdzisław Gawlik, „Komentarz do art. 792 Kodeksu cywilnego” (lex)), wskazujących, iż „w odniesieniu do przewozu regulowanego przepisami prawa przewozowego wprowadza się dodatkową przyczynę zawieszenia biegu przedawnienia, za jaką się uznaje okres od dnia wniesienia reklamacji (art. 75 pr. przew.) lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, przy czym okres ten nie może przekraczać okresu przewidzianego do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty (wyrok SA w Katowicach z 11 kwietnia 1996 r., I ACr 158/96, OSA 1997, z. 6, poz. 18)”.

Powyższe skutkowało uznaniem, iż skoro dnia 07.09.2012r. powód skierował do pozwanej wezwanie do zapłaty dotyczące należności dochodzonych pozwem, to – przy przyjęciu trzydniowego terminu na obrót pocztowy – pozwana otrzymała wezwanie do zapłaty w dniu 10.09.2012 r.

Zatem od tej daty zarówno w przypadku zlecenia spedycyjnego nr: (...) jak i (...) trwał okres zawieszenia biegu przedawnienia przez czas 3 miesięcy. Bezsporne było bowiem, iż pozwana w ogóle nie odpowiedziała na wezwanie do zapłaty. Stąd też od dnia 10.12.2012 r. termin przedawnienia biegł dla każdego z roszczeń z umów przewozu nadal, przy uwzględnieniu okresu jego dotychczasowego upływu. Jak bowiem wynika z zasady obliczania okresu przedawnienia w przypadku jego zawieszenia „po ustaniu "przeszkody", będącej przyczyną zawieszenia biegu terminu przedawnienia, termin ten biegnie nadal. Zawieszenie biegu terminu przedawnienia przesunę więc skutek upływu terminu przedawnienia o czas zawieszenia.” (por. Adam Jedliński Komentarz do art. 121 Kodeksu cywilnego (WKP 2012 i lex).

I tak w przypadku zlecenia spedycyjnego nr:

- (...) – przedawnienie nastąpiło po upływie 1 roku i 3 miesięcy od dnia 17.12.2011r. czyli w dniu **17.03.2013r.**,
- (...) – przedawnienie nastąpiło po upływie 1 roku i 3 miesięcy od dnia 23.12.2011r. czyli w dniu **23.03.2013r.**

Na marginesie należy zatem jedynie wskazać, iż przedawnienie roszczeń wynikających z w/w zleceń spedycyjnych nastąpiłoby także wówczas, gdyby do zawarcia umowy przewozu doszło w dacie późniejszej aniżeli data wystawienia zleceń spedycyjnych. Data zawarcia umów nie mogła być bowiem późniejsza od daty wystawienia faktur vat, skoro niespornym było, iż faktury wystawiane były już po wykonaniu zlecenia.

I tak w przypadku zlecenia spedycyjnego nr:

- (...) – fakturę vat nr (...) wystawiono w dniu 28.09.2011r., przedawnienie rozpoczęło więc bieg najpóźniej w dniu 29.12.2011r. i przy uwzględnieniu 3 miesięcznego okresu zawieszenia zakończyło bieg w dniu 29.03.2013r.
- (...) – fakturę vat nr (...) wystawiono w dniu 30.09.2011r., przedawnienie rozpoczęło więc najpóźniej bieg w dniu 01.01.2012r. i przy uwzględnieniu 3 miesięcznego okresu zawieszenia zakończyło bieg w dniu 01.04.2013r.

Powództwo w przedmiotowej sprawie zostało zaś wytoczone w dniu 10.04.2013r. (por. data nadania k. 15 akt), czyli po upływie terminów przedawnienia.

W ocenie Sądu nie można również uznać aby poprzez zapłatę w dniu 14.03.2012r. części należności wynikających z faktur vat nr (...) doszło w przedmiotowej sprawie do przerwania biegu przedawnienia na podstawie art. 123§1 pkt 2 kc, tj. poprzez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje. Uznanie roszczenia definiuje SN w wyr. z dnia 7 marca 2003 r. (I CKN 11/01, Lex nr 83834), jako każdy przypadek wyraźnego oświadczenia woli lub też innego jednoznacznego zachowania się dłużnika wobec wierzyciela, z którego wynika, że dłużnik uważa roszczenie za istniejące. Nie można zaś uznać aby częściowa wpłata na poczet w/w faktur dokonana przez pozwaną mogła być potraktowana jako uznanie tzw. niewłaściwe skoro w treści przelewu pozwana wyraźnie powołała się na fakt pomniejszenia należności wynikającej z tych faktur o należność wynikającą z wystawionej uprzednio noty obciążeniowej. Brak jest zatem jakichkolwiek podstaw do uznania, że poprzez dokonanie tej wpłaty pozwana przyznała istnienie długu w wyższej wysokości aniżeli ta co do której dokonała zapłaty. Wręcz przeciwnie tytuł przelewu jednoznacznie wskazuje na to, iż w ocenie pozwanej roszczenie powoda ograniczone było jedynie do kwoty wymienionej w przelewie z uwagi na jego kompensatę poprzez wystawienie noty obciążeniowej.

W ocenie Sądu przedawnieniu uległo również roszczenie powoda wynikające z faktury vat nr (...), tj. w zakresie wynagrodzenia za wykonanie dwóch przewozów na trasie C. – W. i w tym zakresie sąd uwzględnił zarzut przedawnienia podniesiony w piśmie pełnomocnika pozwanej z dnia 6.10.2014r. (niezależnie od błędnej podstawy prawnej tego zarzutu wskazanej w tym piśmie).

Jak już bowiem wyżej wskazano do oceny kwestii przedawnienia roszczeń wynikających z w/w umów przewozu znajdowały zastosowanie przepisy Prawa przewozowego.

Zgodnie zaś z art. 77 ust. 1 Prawa przewozowego z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

W myśl zaś art. 77 ust. 3. przedawnienie biegnie dla roszczeń z tytułu:

- 1) utraty przesyłki - od dnia, w którym uprawniony mógł uznać przesyłkę za utraconą;
- 2) ubytku, uszkodzenia lub zwłoki w dostarczeniu - od dnia wydania przesyłki;
- 3) szkód niedających się z zewnątrz zauważyć - od dnia protokolarnego ustalenia szkody;
- 4) zapłaty lub zwrotu należności - od dnia zapłaty, a gdy jej nie było - od dnia, w którym powinna była nastąpić;
- 5) niedoboru lub nadwyżki przy likwidacji przesyłek - od dnia dokonania likwidacji;
- 6) innych zdarzeń prawnych - od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Bieg przedawnienia zawiesza się na okres od dnia wniesienia reklamacji lub wezwania do zapłaty do dnia udzielenia odpowiedzi na reklamację lub wezwania do zapłaty i zwrócenia załączonych dokumentów, najwyżej jednak na okres przewidziany do załatwienia reklamacji lub wezwania do zapłaty (art.77 ust.4)

Z powyższych regulacji wynika, iż w przypadku roszczeń o zapłatę przewoźnego początek biegu terminu przedawnienia liczony powinien być od daty, w której powinna była nastąpić jego zapłata.

Powód podnosił, iż zapłata za fakturę vat nr (...) powinna była nastąpić w dniu 18.10.2011r. Taki termin płatności wskazany bowiem został w treści tej faktury i od tej daty powód naliczał należne mu odsetki za opóźnienie w jej zapłacie. Pozwana zaś okoliczności tej nie kwestionowała w toku postępowania.

Termin przedawnienia rozpoczął więc bieg w dniu 18.10.2011r. i przy uwzględnieniu 3 miesięcznego okresu zawieszenia (liczonego analogicznie jak w przypadku zleceń spedycyjnych nr: (...) i (...)) zakończył bieg w dniu 18.01.2013r. a więc przed wytoczeniem powództwa w niniejszej sprawie.

Reasumując należało uznać, iż roszczenia powoda dochodzone w niniejszej sprawie uległy w całości przedawnieniu, co skutkowało uchyleniem wydanego uprzednio wyroku zaocznego i oddaleniem powództwa.

Sąd oddalił przy tym wnioski dowodowe powoda o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka A. P. oraz wniosek obu stron o dopuszczenie dowodu z ich przesłuchania albowiem na rozprawie w dniu 04.02.2014r. obie strony zgodnie przyznały, iż w/w wnioski dowodowe zawnioskowane zostały jedynie na okoliczność wykazania (braku) zasadności obciążenia powoda karą umowną za opóźnienie w wykonaniu jednego ze zleceń spedycyjnych, która to okoliczności, z uwagi na przyjętą przez sąd podstawę rozstrzygnięcia pozostawała bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Z analogicznych powodów sąd oddalił również wniosek pełnomocnika pozwanej złożony na rozprawie w dniu 04.02.2015r. o dopuszczenie dowodu z wydruków z tachografów pojazdu, którym wykonywany był przewóz, w związku z którym pozwana nałożyła na powoda karę umowną. Ponadto dowód ten był spóźniony w świetle art.207§6 kpc i niemożliwy do wykonania (powód oświadczył, że takowych wydruków nie posiada).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98§1 i 3 kpc w zw. z art. 348 kpc.

Na koszty poniesione przez pozwaną składało się jedynie wynagrodzenie jej pełnomocnika w wysokości 2.400 zł obliczone stosownie do §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002r., nr 163, poz.1348 ze zm.).